Officiellt smakprov

ELEFANTEN I SKÅPBILEN

BERND BEST

globaltalents.net

© 2026 Bernd Best

Alla rättigheter förbehållna.

Första upplagan 2026 · Översatt från tyska

Förlag: globaltalents independent publishing

Globaltalents LLC · globaltalents.net

447 Broadway, 2nd Floor, Suite 703

New York, NY 10013, USA

hello@globaltalents.net

Illustrationer: Gela Kubicki

Redaktion: Hansgeorg Schluck

Detta är ett skönlitterärt verk. Personerna och handlingen är författarens påhitt; även romanens centrala substans är fiktiv.

Print-on-demand-produktion via: Bookvault

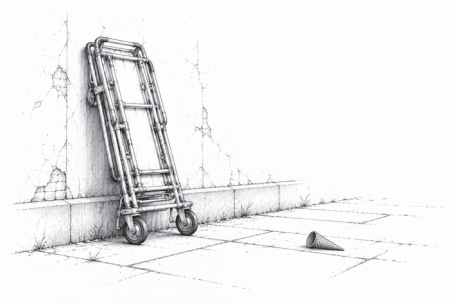

DEL ETT
GREPPET

Leberkäsen blir dålig.

IRINA

KAPITEL 1
SÖNDAG, KLOCKAN 11:23

Den överviktiga mamman flåsade. Det var söndag, klockan 11:23, och hon släpade sina 179 kilo de åttio metrarna från köpcentrumet tillbaka till sitt hyreshus. Det hade redan tagit en god stund.

Ute var det vinter. Nattens is satt kvar i de kala träden på gården, och där solen inte kom åt hängde den kvar som glas. Ändå hade hon ätit glass, riktig glass, i strut.

Två kulor. Stracciatella och den nya med bränd karamell. Den andra hade flickan bakom disken inte tagit betalt för, eftersom Irina hade klagat på priset så länge att flickan hellre bjöd på kulan än hörde en mening till. Grädde också. Glass utan grädde var i hennes ögon ingen glass utan en förolämpning. I tankarna var hon redan vidare, hos biten Leberkäse i kylskåpet som hon skulle äta kall direkt ur handen, och hos den öppnade vinkartongen bredvid, som skulle vara tom till kvällen, precis som varje kartong var tom till kvällen.

Till frukost hade hon druckit det som var kvar i gårdagens kartong, två glas, kanske tre, så mycket som behövdes för att de

åttio metrarna skulle framstå som en bra idé. Hon var full på det där sättet som ingen längre lade märke till hos henne, eftersom hon alltid var det: långsam, vänlig, med ett ansikte som följde efter lite i varje steg. Håret ovanför var omfärgat, i köket, i en morotsröd nyans som inte finns i naturen, och vid rötterna hade det i flera veckor funnits en rand som var ljusare än resten.

Den vita skåpbilen lade hon inte märke till. Den var en present från hennes dotter. Inte direkt, men de tre maskerade männen i den, mannen vid ratten, läkaren med sina två siffror, sköterskan och båren för tungviktare, hela teamet hade fått i uppdrag av Zhenia att hjälpa mamma att gå ner i vikt. Fastspända, redo att fånga upp Irina och försätta henne i en djup, sederad sömn som skulle vara i månader.

Irina skulle vakna som en blandning av ett magert rådjur, Iron Woman och det sena åttiotalets sista supermodell. Det var åtminstone planen.

Vad hon kände i det ögonblicket hade hon inte kunnat säga. Bara en detalj blev kvar: att hon först trodde att hon hade snubblat. Marken kom emot henne, och hon blev irriterad, för att resa sig var med hennes vikt ett projekt, en händelse med åskådare.

Sedan var händerna där. Inte hårdhänta, det var det som var obehagligt. De tog tag i henne som flyttkarlar i ett dyrt piano, försiktigt, det fanns en räkning att tänka på. Fyra grepp, till vänster, till höger, under armarna, under knäna, och världen tippade över i vågrätt läge. Himlen ovanför henne var jämnt, mjölkigt grå som en vintersöndag då ingen drar undan gardinerna.

Från busshållplatsen såg två kvinnor det man kan se på den här gatan vid den här tiden en söndag: en vit bil, en bår, män med masker och handskar, en tjock kvinna som har fallit ihop på väg hem. De såg ett akut sjukdomsfall. Den ena sade till den andra att hon hade gått dåligt ett bra tag nu.

Hon ville skrika. Det som kom ur henne var ett indignerat stön, ljudet från en människa som tycker sig ha blivit förbigången i kassakön. En av gestalterna sade något, lugnt, nästan artigt, men på ett språk som inte var hennes och som hon aldrig hade lärt sig. Irina förstod inte ett ord, och det gjorde det värre. Man kan inte be om något på ett språk man inte talar. Sedan kände hon kanylens kalla kyss i armvecket, och indignationen löstes upp som socker i varmt vatten.

Den sista klara tanken var absurd, och redan medan den kom visste hon att den var absurd. Hon tänkte: Leberkäsen blir dålig.

VILKA SOM SATT I SKÅPBILEN

Vid ratten satt en man som alla i huset bara kallade säkerhetsmannen, och det var ingen nödlösning, det var den mest precisa beteckning han tillät. Han körde som om bilen var tom.

Längst bak, mellan båren och hjulhuset, satt läkaren och tittade på två siffror på en liten apparat, syremättnad och puls, som om de var världens två sista siffror. Det var hans händer som höll den här kvinnan vid liv, och alla i bilen visste det.

Bredvid honom sköterskan, som höll kvinnans huvud utan att någon hade bett henne. Innan bilen började rulla torkade hon bort lite grädde ur mungipan med tummen. Läkaren såg det och sade ingenting. Det stod inte i något protokoll.

De tre maskerade männen på bänken var utbytbara och visste om det. Muskler, tystnad, handskar. Maskerna var sådana från apoteket, blå, med gummiband, sedan den där våren tittar ingen längre efter när tre män bär dem. En av dem bad tyst, men ingen visste till vem.

FÄRDEN

Från hyreshuset till skogen skulle det enligt kartan ta tre timmar och tjugo minuter. Det blev fyra, för säkerhetsmannen stannade

på rastplatser två gånger utan att någon steg ur. En vit skåpbil som kör för sakta någonstans väcker mindre uppmärksamhet än en som inte stannar på flera timmar.

Inne i bilen luktade det desinfektionsmedel och kallt kaffe, och ju längre färden varade, desto mer också av Irina, av den söta, otvättade lukten från en kropp som i åratal hade burit mer än den borde, och av förmiddagens vin som trängde ut genom porerna. Läkaren hade känt det innan båren var inne i bilen och ändrat en siffra i sin beräkning för de första tre dygnen. Ingen sade något om det. Värmen stod på tvåan. Sköterskan hade lagt räddningsfilten över henne, med guldsidan inåt, och det svaga prasslet från folien vid varje gupp var länge det högsta ljudet i bilen.

Vid kilometer hundratolv slutade Irina att andas.

Inte länge. Elva sekunder, sedan kom andningen tillbaka med ett ljud som en dörr som slår igen i blåsten. Läkaren tittade på siffran och sedan på klockan, sedan på siffran igen. Han hade väntat sig det. Det stod i journalen, det stod i journalen i båda länderna, och ingen hade någonsin gjort något åt det: Den här kvinnan slutade andas flera gånger varje natt, och hade gjort det i åratal, men vaknade ändå varje morgon. Det var det medicinska skälet till allt som följde, och det var ett bra skäl. Det var det bekväma med det.

Hon gjorde det fyra gånger till under färden. Läkaren skrev upp sekunderna varje gång.

Utanför övergick staden i åkrar, åkrarna i kullar, kullarna i en skog som blev allt tätare och mörkare, tills trädkronorna slöt sig över vägen som händer över ett ljus. Temperaturen sjönk under noll, och skogen såg ut som om någon hade stängt av den och glömt att slå på den igen.

VAD SOM VÄNTADE PÅ IRINA

Ingen skulle sakna henne. Det var kalkylen, och den stämde.

Inget husdjur väntade på henne. Djur överlevde inte länge i Irinas närhet. Dotterns katt hade hon släppt ut genom dörren en morgon och sedan aldrig sett igen, och hon hade inte ens letat ordentligt. Barnets hamster hade hon sugit upp med dammsugaren. Den hade varit utanför buren och hon för slö för att stänga av.

Det som väntade på henne var prat. En granne som såg hälften så gammal ut och var dubbelt så gammal skulle om tre dagar undra varför tjockisen mittemot inte längre vaggade iväg till centrumet. Om en vecka skulle en annan säga att hon säkert var i det andra landet igen, hos sin dementa mamma, för lägenhetens skull, man visste ju hur det var. Om två veckor skulle ingen fråga längre.

Inget arbete väntade. Sedan i våras fick hon pension, beviljad efter tjugo år av läkarintyg. Den räckte till lägenheten och vinet men inte till båda. Det som fattades stickade hon ihop, skickligt, mot kontanter som myndigheten inte fick veta om, till priser som täckte garnet och en bråkdel av timmarna. Resten betalade dottern, som med några veckors mellanrum fick ett meddelande klockan två på natten med en siffra i.

Dottern skulle inte fråga. Vid den här tiden satt dottern vid ett köksbord i ett annat land, där hon hade suttit i en vecka, och visste var hennes mamma var, på kilometern när.

Flasksamlaren skulle titta längst. Han var hennes sista kompis, sex år av flaskor vid bänkarna och på somrarna vid sjön, han med backarna, hon med blicken, och den ende som någonsin hade gett henne något utan att det kom en räkning: pengarna från flaskorna, alltihop, i mynt, varje gång, och vattenkranen som inte längre droppade och dörren som gick att stänga igen. Den här söndagen hade han stått vid containern på gården,

med utsikt genom infarten mot de åttio metrarna, och sett den vita bilen och båren och de fyra greppen, och på tjugo år hade han sett tre ambulanser på den här gården och visste att de tog i folk på ett annat sätt. Men en flasksamlare gör ingen polisanmälan. Honom frågar ingen, det är hans yrke.